

LXXVII.

Betænkning

over

Forslag til Lov om et overordnet Sundhedsraad.

(Afgiven af Folketingets Udvalg den 28de Marts 1893.)

Skønt Flertallet (Berntsen, Buss, Frederiksen, Anton Jensen, Jørgensen, S. Sørensen, M. Nielsen, S. Sørensen) ikke anser det kgl. Sundhedskollegium for at være en i alle Maader tidsvarende Myndighed paa Medicinalvæsenets Omraade, har man dog — af nedenfor nævnte Grunde — ikke kunnet finde det hensigtsmæssigt nu at søge Sundhedskollegiet afløst af et overordnet Sundhedsraad.

Det maa sikkert anses for temmelig almindelig anerkendt, at vort Medicinalvæsen paa mange Punkter trænger til en Omordning.

Med Hensyn til Distriktslægerne, da er det jo uægteligt, at alle de Kommuner i Landet, som ere beliggende fjernt fra Distriktslægens Bopæl, ingen Gavn have af den lavere Takst, hvorefter Distriktslægen skal udføre Fattigpraksis. Disse fjernere liggende Kommuner maa, for at undgaa den lange Befordring af Embedslægen, gøre Afkord med nærmere boende private Læger, medens de omkring

liggende Kommuner kunne have deres Fattigpraksis udført for en meget ringe Betaling, og de Røbstæder, i hvilke Distriktslægerne bo, endog have Fattiglægen aldeles gratis.

Dette maa anses for at være en temmelig mangelfuld Ordning, da de fjerntliggende Kommuner ofte vilde høre til de økonomisk uheldigst stillede.

Ogsaa af andre Grunde turde der være adskilligt at omordne ved Distriktslægernes Stilling. Da de ere henviste til hovedsagelig at leve af deres private Praksis, kunne de f. Eks. næppe i tilstrækkelig Grad have Tilsyn med Sundhedsforholdene i deres Distrikt, medens et saadant Tilsyn dog ofte vilde være af stor Betydning.

Hvad Apotekervæsenet angaar, da vilde de reelle Privilegier ret megen Skade derved, at Hensynet til disse Privilegier og de høje Priser, hvormed de ere blevene betalte, meget let kan hindre Oprettelsen af ny Apoteker, selv paa saadanne Steder, hvor den tiltagende Folkemængde eller den lange Afstand fra